13de. Jaargang — Curacao den 25n April 1896 — N° 643

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f.0.50 voor elken regel meer fl.0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0.20.
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0.50, cada regel mas fl.0.07½.

El Doctor Adolfo Gil

—o—

Eenigen tijd geleden bevatte de *Amigoe* een *Open Brief* aan de Redactie van *El Porvenir*.

t' Was het werk van een hooggeacht en altijd welkom inzender.

Het waren klemmende oordeelen in klinkende taal; een klaar en toch kleurig geheel.

De *Amigoe* zijn plicht als Katholiek orgaan getrouw stond het degelijke artikel de eereplaats af en liet, opdat het nut ervan veelzijdig zoude zijn, het in de Spaansche taal overzetten.

Het nut? Ongetwijfeld zouden wij aan onzen plicht te kort zijn geschoten, indien wij geweigerd hadden, den Brief te plaatsen, of wij hadden het daarin behandelde onderwerp zelf moeten aanpakken en, wij bekennen het gul en gaarne, iets beters dan het ingezondene zouden wij niet hebben geleverd.

Wat toch was het geval?

Dezelfde *Porvenir*, die eenige maanden te voren openlijk de partij van onze Moeder de H. Kerk had gekozen tegen een ander plichtvergeten priester (men herinnere zich het treurige geval met de Capucijnen) stak thans de loftrompet op ter eere van zekeren heer, Adolf Gil genaamd, hier verblijf houdende en zich doctor en priester noemende.

Deze tegenstrijdige handelwijze leverde een gevaar van misleiding op voor Katholieken, wien deze naam meer is dan een onbeduidend familie-erfstuk.

Dat gevaar af te wenden, den heilloozen invloed van die loftuiting te beperken tot kringen, waar niets meer te beschadigen of te bederven viel, de waarheid, hoe hard en naakt, omtrent den heer Gil op den kandelaar te plaatsen, was ons eenig doel en - Gode zij lof en dank! onzen Katholieken Broeders eere! - de uitslag overtrof onze gunstige verwachting.

De Katholieken van den echten stempel begrepen, dat de heer Gil een alles behalve bevoegd priester hunner Kerk was.

Wel stak van dat oogenblik in zekere pers de storm tegen de Katholieke Kerk en haar getrouwe Priesters met vernieuwde woede op, - wel hielden allerlei krasse en krassende woorden een waren heksendans op het papieren veld van leugen en laster, maar - wie van de Curaçaosche pers niet alleen de hoogten kent, och, die nam al dat leven en lawaai kalmpjes op en dacht zeer juist aan de nieuwe opvoering van een oud spektakelstuk, waarbij fatsoenlijke lieden slechts bij vergissing toeschouwers zijn.

Dat ook wij bij het hier aangeduide rumoer denken aan een storm in een glas troebel water, moge heden blijken uit de overneming van het volgende Spaansche stuk. Het werd geschreven in Columbia, het vaderland van den heer Gil. In nummer 20 [12 April] van *El Hebdomadario*, een uitstekend Katholiek weekblad van Cartagena troffen wij het dezer dagen aan. Bij voorbaat roepen wij 's Lezers toegeeflijkheid in voor enkele gepeperde uitdrukkingen. De kerfstok van den heer Gil telt zoovele kepen, dat bij de afrekening op een paar minder zuiver klinkende geldstukken niet gelet wordt.

Overigens zal het ook onzen Lezers genoegen doen, als zij uit deze nadere kennismaking met den befaamden vreemdeling leeren, dat wij niet ten onrechte de waarschuwende stem hebben verheven en nogmaals verheffen tegen den heer Gil als Katholiek priester.

Als Katholiek Priester, herhalen wij uitdrukkelijk, want slechts met betrekking tot deze hoedanigheid worden, in het volgende, de openbare feiten uit het leven des heeren Gil beschouwd en geappreciëerd en in dit opzicht kunnen zij den toets der Katholieke critiek niet doorstaan, wat zelfs door ieder onbevooroordeeld andersdenkende grif zal worden toegegeven.

Ten slotte; wij zijn er ons ter dege van bewust dat de heer Gil len allen die in hem een waren broeder zien, ons, om de overneming van dit stuk opnieuw met verwijtingen zullen overstelpen, maar de man, die zich uit vreeze voor stofwolken of modderspatten zoude laten afhouden van een nuttige en noodzakelijke reize, hij zoude zich zelf het brandmerk van lafheid en karakterloosheid op het voorhoofd drukken.

Thans geven wij *El Hebdomadario* het woord:

En la lista de los prisioneros tomados en Enciso por el bizarro General Reyes, después del nombre del Jefe revolucionario, figuraba el que encabeza estas líneas. Para que conozcan nuestros lectores al interesante sujeto, creemos oportuno proporcionarles algunos datos que tomamos de fuente segura y muy verídica.

El titulado doctor Adolfo Gil es un presbítero insurrecto y rebelde que, en cambio de entrar al santuario por la puerta, se ha metido furtivamente por una ventanilla, después de haber estado errando por mares y tierras, en busca de un Ordinario que le impusiera las manos. Parece que debido al arte de fingir, que conoce admirablemente, logró arrancarles á varias personas sencillas é incapaces de sospechar mal del prójimo, honrosos certificados de su conducta. Con éstos presentóse al Obispo de Calabozo, sorprendió su buena fé y consiguió el fin que, hacía tiempo, en vano perseguía. Fué promovido al sacerdocio y nombrado párroco de la Catedral de Calabozo, pero al cabo de pocos meses dejó su puesto y trasladóse á Caracas. Allá estrenó sus títulos y conocimientos doctorales y canónicos dando un solemne escándalazo que ocupó por varios días la prensa tanto creyente como incrédula, é hizo gemir á los católicos y soltar carcajadas infernales á los impíos. Él mismo siendo sacerdote y doctor, no se avergonzó en ocurrir á una de las autoridades civiles poco adictas á nuestra santa religión, para exhortarla á violar la clausura de un Convento de religiosas. El mismo, desempeñando el papel de Judas, que llevó al Huerto de Jetsemaní á la soldadesca encargada de prender al Redentor del mundo, indicó que se mandara una escolta de esbirros á la mansión de santas vírgenes y de allí se arrancara violentamente una Hermana que, con pleno y formal consentimiento había trocado los atavíos de la vanidad mundanal por el severo uniforme de la esposa de Cristo. El Sacerdote encargado temporalmente de la dirección del convento era un todo carácter, de consiguiente protestó con energía contra el sacrílego atentado. Semejante actitud le mereció la persecución de la autoridad civil y del poco venerando doctor: pues fué prendido y llevado á oscura prisión por varios días. Como era natural, "La Religión" único periódico de la capital de Venezuela celoso de los derechos de inmunidad que corresponden á las órdenes religiosas, tronó contra el insolente profanador del santuario de abnegadas vírgenes y señaló al doctor Gil como peligroso lobo, que permaneciendo entre las ovejas del rebaño de Cristo hubiera podido causar terribles estragos. Entonces lejos de reconocer su gravísima falta, y tomar la pluma para dar una satisfacción á los Católicos por el escandalizados: lejos de proferir con sincero arrepentimiento, el "mea culpa" "mea culpa", y postrarse ante la competente Autoridad eclesiástica, para pedir la absolución de las censuras, llenóse de cólera y publicó una serie de artículos atrabiliarios que creyó una defensa de la propia conducta y que á los ojos de todas las personas sensatas constituyeron una nueva falta que agravó la culpabilidad del primitivo arranque de soberbia.

Después de haber adquirido funesta celebridad en Venezuela con semejante hazaña, resolvió probar fortuna en su patria, y se vino á Colombia en la convicción de hallar aquí un pueblo de Cafres á quienes pudie-

---

De tot in 1818 op Curaçao bestaan hebbende belastingen.

Bij art. 11 van het Reglement voor de West-Indische Compagnie van 26 April 1634 werd haar het recht toegekend om, met voorkennis en goedkeuring der Staten Generaal, binnen hare limieten een geringe belasting te heffen van in consumptie gebrachte levensmiddelen ("eenige kleyne beswaernis te stellen op de Consumptie van Eetbare en Drinckbare Waren.") Volgens art. 9 van dat Reglement genoot de Compagnie tevens de tienden van alle vruchten, vee en alle producten, door de ingezetenen geteeld, be-

—2—

nevens de helft van alle "door de natuur van zelf voortgebrachte zaken", door de kolonisten verzameld, als houtsoorten, harsen, gommen, enz. (uitgezonderd echter Fernambuchout.) Van deze tienden heeft de Compagnie waarschijnlijk nooit veel voordeel getrokken op Curaçao, althans in de 18de eeuw niet, daar men in de inventarissen der C°. 's goederen, pakhuizen en magazijnen nooit eenige melding gemaakt vindt van Curaçaosche producten. Neemt men hierbij in aanmerking het voor den landbouw niet zeer gunstige klimaat van het eiland — zoodat de planters moeite genoeg gehad moeten hebben om uit hunne oogsten in hun eigen onderhoud en dat hunner slaven te voorzien — dan wordt het waarschijnlijk, dat de

—3—

Compagnie haar recht op de tienden in de 18de eeuw op Curaçao ook niet heeft doen gelden. Wel echter maakte zij gebruik van het recht, haar bij genoemd artikel 11 toegekend, en dat in ruime mate.

In de eerste jaren, nadat de Compagnie het eiland onder hare bezittingen rekende, heeft zij zich waarschijnlijk bepaald tot het invoeren van deze "kleyne beswaernis." Spoedig echter moeten er ook andere belastingen ingevoerd zijn. Men vindt ten minste in de archieven vermeld dat, gedurende het bestuur van gouverneur *Jonathan van Beuningen* *, het invoerrecht van 1% op alle Hollandsche goederen en op vruchten van de Zuid-Amerikaansche (Spaansche) kust afgeschaft

* Na 1713 en voor 1721.

—4—

werd (R. & S. 1727.) Ook moeten er vóór 1722 reeds, bestaan hebben de belastingen, bekend onder den naam van "Hoofd- en Familiegelden," daar men in de archieven wel gedurig melding gemaakt vindt van die belastingen, doch steeds in termen, waaruit blijkt dat zij niets nieuws waren.

Het HOOFDGELD was eene belasting op slaven en bedroeg oorspronkelijk 3 stuivers per kop. Vóór 1741 werd dit echter, op verzoek der ingezetenen, op 1 reaal gebracht terwyl het Bestuur daarvoor de verplichting op zich nam voor elken "geëxecuteerden slaaf" aan den eigenaar 116 peso's uit te keeren, welk bedrag in 1741 verklaard werd voortaan te zullen worden betaald voor elken door gerecht ter dood gebrachten

ra explotar á sus anchas; pero abrió pronto los ojos y viendo que este no era terreno explotable, volteó grupas y regresó á Venezuela. No está demás advertir que en su viaje á Colombia, al presentarse al Ilustrísimo Sr. Arzobispo por primera vez, en solicitud de una colocación en la Arquidiócesis, se mostró tan insolente y pretencioso que hubo necesidad de lanzarlo de palacio y prohibirle la entrada para lo sucesivo. También proporcionó graves dolores de cabeza al Ilustrísimo Señor de Perilla, Obispo de Tunja, quien tuvo que suspenderle del ejercicio del ministerio en su Diócesis.

A principios del año de 1895, cuando se dió el grito de rebelión contra el Gobierno constituido de Colombia, el Presbítero Gil intentó volver al patrio suelo, y volvió en efecto; pero no como humilde Sacerdote, amante de los triunfos de su Religión, en busca de almas que salvar, sino como Jefe de anárquicos invasores de la patria, sediento de sangre y dispuesto á exterminar á los conciudadanos que profesaren ideas opuestas á las suyas. Volvió á la cabeza de hordas asalariadas, que venían á desgarrar el seno de la Madre; volvió acompañado de verdugos que no aspiraban sino á la destrucción de hermanos; volvió rodeado de insolente y desenfrenada soldadesca capaz de cometer cualquier delito y deseosa sobre todo de volcar el solio de la legitimidad y pisotear los derechos de la justicia.

Sin embargo al traidor se le dispensaron grandes atenciones. La magnanimidad del Heroe de Enciso le dió libertad y aun recursos. Más ¿creeráse que tan generosa conducta de los que Gil consideró como adversarios, le haya inspirado algún sentimiento noble? Muy equivocado estaría quien tal creyera. La gratitud no se alberga en las almas viles y traidoras. En efecto lo primero que hizo el rabioso doctor, al poner pie en Venezuela, fué publicar escritos llenos de bilis contra todos los colombianos que habían tenido la desgracia de tropezar con él, inclusive el mismo general Soler Martinez, Jefe de la revolución de Santander, con el cual había militado. Conocemos una de esas publicaciones y podemos asegurar que tan violentos renglones no pueden haber sido trazados sino por alma negra acostumbrada á mojar su pluma en hiel. Allí se insulta á todos, se llena de improperios á eclesiásticos y laicos, se ofende á militares y civiles; se dicen infamias contra vivos y muertos. Cabalmente se remueven con repugnante cinismo las veneradas cenizas de un ejemplar Sacerdote de la Diócesis de Pamplona y se cubre de lodo su memoria.

También intenta la exasperada víbora hincar el diente en la sagrada persona del Ilustrísimo Señor Herrera, Prelado que ha observado siempre correctísima conducta y en los numerosos años que lleva de gobierno eclesiástico, ya como Obispo ya como Arzobispo, lejos de ejecutar un solo acto digno de censura ha llenado sus deberes con tanto celo que aun los desafectos se han visto obligados á darle un voto de aprobación y tributarle homenajes de respeto; pero afortunadamente el asqueroso insecto que se revuelca en los lodazales de la calumnia jamás alcanzará á levantarse hasta el solio de quien vive en las altas regiones de la virtud y respira constantemente la balsámica atmósfera que aquella llena de suaves perfumes. No, la ponzoña del mezquino reptil jamás podrá, no diremos ofuscar, sino empeñar siquiera el hermosísimo brillo de una reputación invulnerable como la del ilustre Metropolitano de Colombia.

Ultimamente no contento el farisaico levita con haber atentado contra la integridad de la propia nación y no obstante haber merecido grandes consideraciones de sus connacionales, tuvo la osadía de infamar la patria y lanzar insultos contra los que rigen sus destinos, desde las columnas de un periódico extranjero. Y tan perniciosos son esos escritos, y tan asquerosa es la baba que echa la serpiente del Cocuy, que todos se han llenado de hastío é indignación. Aun periódicos sumamente libres en sus expresiones han desaprobado las diatribas del pretendido doctor Gil. No hablemos del modo como las juzgaron los elementos sanos. Baste saber que el Ilustrísimo Señor Arzobispo de Caracas ha tenido que publicar un decreto prohibiendo terminantemente su lectura á los fieles de la propia Arquidiócesis. Nos creemos en el deber de reproducir tan importante decreto:

NOS, DOCTOR CRÍSPULO UZCATEGUI,

por la gracia de Dios y de la Santa Sede Apostólica, Arzobispo de Caracas y Venezuela, prelado asistente al sacro solio pontificio

CONSIDERANDO

1º. Que el Presbítero doctor Adolfo Gil, oriundo de la República de Colombia, ha hecho publicaciones contrarias á la doctrina de la Iglesia, y entre ellos dos folletos: el uno en San Cristóbal, titulado *Réplica* y el otro en esta ciudad, titulado *El Liberalismo ó Cartas al Vice-Presidente de Colombia*, con apreciaciones que perjudican á la moral y al buen nombre de los ministros de la Iglesia.

2º. Que no siendo el expresado doctor Gil domiciliario de esta Arquidiócesis, no tenemos jurisdicción sobre él y, por consiguiente, no podemos seguirle el juicio correspondiente é imponerle las penas á que se ha hecho acreedor:

DECRETAMOS

1º. Prohibir, como en efecto prohibimos, á nuestros diocesanos, bajo pena de excomunión *ipso facto incurrenda*, la lectura de los expresados folletos.

2º. En igual pena incurrirán los que reimpriman dichos folletos, así como los que de cualquiera manera presten auxilio, consejo ó favor á dicha reimpresión.

3º. Reservamos á Nos y á nuestros sucesores el derecho de absolver á los que desgraciadamente violasen cualquiera de los artículos anteriores.

4º. Reiteramos por el presente Decreto la prohibición que hicimos privadamente al expresado Doctor Gil, de ejercer en nuestra Arquidiócesis sus licencias ministeriales.

5º. Si desgraciadamente el doctor Gil ejerciere algún acto del ministerio sacerdotal, como asegura temerariamente poderlo hacer en su folleto titulado *Réplica*, prohibimos, bajo las mismas penas, á nuestros diocesanos asistir á los actos de su ministerio, prestar auxilio, consejo ó favor con tal fin.

6º Publíquese ese Decreto y envíese copia de él con los folletos á que se refiere, al Eminentísimo Señor Cardenal Secretario de Estado, al Excelentísimo Señor Delegado, Apostólico en esta República, al Ilustrísimo Señor Arzobispo de Bogota, á nuestros Obispos sufragáneos y agréguese al expediente.

Dado en nuestro Palacio Arzobispal de Caracas, firmado y sellado con nuestro sello y refrendado por nuestro Secretario á veintiuno de Septiembre de mil ochocientos noventa y cinco.

✠ CRÍSPULO,
Arzobispo de Caracas.

Por mandato del Ilustrísimo Señor Arzobispo.

DR. GIL MARTÍNEZ.
Secretario.

Parece que este decreto haya tenido completo éxito, puesto que la opinión pública condenó inexorablemente al clérigo escandaloso y rebelde y lo obligó á abandonar la República de Venezuela, para refugiarse en la isla de Curaçao, en donde se halla en la actualidad....

También tiene el Doctor Gil otra tendencia peligrosísima, y es un gran prurito *megalomaniaco*. En efecto cree ser una gran cosa y pretende que por tal lo reputen los demás. En una de sus publicaciones, que tuvimos el disgusto de leer no hace mucho, encontramos una especie de autopanegírico que á cualquiera persona sensata debe haber causado la mala impresión que nos causó á nosotros. El Doctor Gil hace grandes elogios de la propia persona y se complace en propagar extensamente el menor concepto favorable que todo incauto emita con respecto á su conducta, en verdad poco laudable. Por el contrario muéstrase no sólo acre, sino vehemente contra aquellos que lo censuran ó se permiten llamarle la atención, con justas y atinadas observaciones.

El Doctor Gil es, en pocas palabras, uno de tantos infelices que sufren terribles ataques de hidrofobia, toda vez que se le pica el amor propio con serena y contundente argumentación, para poner de manifiesto sus desatinos, y muéstrase melifluo cortesano con el que le dirige una mezquina alabanza. Es un hombre sui generis que al ser amonestado revela furor leonino y al ser elogiado se asemeja á debil mujercilla. Si no nos equivocamos, todos los caracteres del orgullo desmedido y pretencioso hállanse en el desgraciado eclesiástico, que, no sabemos si por ofuscación mental ó por moral extravío, ya ha emprendido el camino de la apostasía.

Una muestra de esta soberbia propia de todo rebelde, lo tenemos en un trozo de literatura con que pretende demostrar su humildad y probar que si alguna vez ha exhibido testimonios para él honrosos, ha sido sólo por amor á esta hermosa virtud. Hé aquí la curiosa prueba de la propia humildad que nos da el Dr. Gil:

"Ni ahora ni nunca tengo para qué entrar á probar que fui ni que soy sacerdote virtuoso, ni jamás tan loca presunción ha cabido en mi cerebro. Sé para mi consuelo que he sido buen hijo y buen hermano; que mis Superiores de Escuela y de Colegio supieron distinguirme y me aman todavía; que mi Sacerdocio es considerado siempre, *por Prelados y feligreses, con honor y orgullo*; y todo esto, aunque lo sepa, no soy yo quien lo ha dicho: otros son quienes lo atestiguan con lealtad. Si opuse tan preclaros y sinceros testimonios fué porque quise premunirme de los tiros de la maledicencia y la calumnia cuando, á causa de mi adhesión política y de mis *discrepancias disciplinares con miembros de la Iglesia católica*, sentí que en torno mio iba á bramar algo como el rugido siniestro del infierno. Los publiqué, en fin, porque si para algo sirbe el haber vivido conforme á las leyes de la decencia y del honor es precisamente para los casos en que, como el presente, la infamia y el cinismo traten de cebarse sobre una *vida sin tacha* lo cual la hace acreedora á la consideración social. Por lo demás soy hombre y estoy sujeto á las debilidades de la flaca naturaleza humana; puedo, en otros términos, llegar á ser pecador, pero ninguno con razón podrá *arguirme de delito ó falta grave.*"

San Juan dice que quien se cree exento de pecado, *miente*, sus palabras son terminantes: si dixerimus quod peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est: si dijéremos que no tenemos pecado, nos alucinamos y no estamos en la verdad. El doctor Gil sostiene que nadie puede *argüirle de falta grave* y que su *vida es sin tacha*. ¿Quien tendrá razon? No hay duda de que el Dr. Gil creerá que la tiene él y no el santo evangelista, pero nosotros se la damos á éste y todo el mundo sensato hará lo mismo.

Creemos que lo dicho basta y sobra para hacer conocer al ya tristemente célebre doctor Gil.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

☞ Wij vestigen de aandacht op de, in dit nummer aangevangen, hoogst belangrijke bijdrage tot de geschiedenis van ons belastingwezen des heeren J. H. J. HAMELBERG, archivaris, welke wij, met genoegen en

—5—

slaaf, dus zoowel voor den moordenaar als voor diens slachtoffer * (R. & S, 1741). Later werd dit hoofdgeld verhoogd, daar het in 1789 4 r. per kop bedroeg (N. 1789.) In 1816 werd het nogmaals verhoogd en gesteld op o: a.: 8r. voor elken slaaf, gebruikt bij den landbouw of de veeteelt op plantages; Ps. 8 voor elken ambachtsslaaf, en Ps. 2 tot 4 voor huisbedienden, slaven zoowel als vrijen, naar gelang van het aantal één familie dienende. ** (Publ.

* Een Peso was geen geldstuk, doch de benaming werd gebruikt om een waarde van twee gulden voor te stellen, tot in 1801, toen de waarde van den peso gesteld werd op Fl.1.80. Een reaal en een stuiver waren geldstukken van respectievelyk 15 en 2½ cent. De schryfwyze was dus, b. v.: Ps. 6-8-1., lezende: drie pesos, acht realen en een stuiver.

** De bewering van *Ds. Simons*, dat dit hoofdgeld Fl. 2 bedroeg, is onjuist.

—6—

1816. — Voorheen waren huisbedienden vrij).

Ter betaling van het FAMILIEGELD werden de ingezetenen, n. m. zij, die een eigen gezin of een eigen bestaan hadden, in drie klassen verdeeld naar reden van hunne inkomsten, en betaalden respectievelijk Ps. 7, 4 en 2 's jaars. (R. & S. 1741.) Deze regeling bleef in stand tot in 1817, toen de verdeeling in vijf klassen ingevoerd werd, betalende Ps. 12, 8, 4, 2 en 1. Wegens den slechten staat der financien had er nog hetzelfde jaar eene verhooging plaats dezer belasting en werd zy naar de vijf klassen geheven ten bedrage van Ps. 40, 20, 10, 5 en 3. (Publ. 1817). Vrije mulatten en negers waren echter van dit familiegeld vrijgesteld en vrije mestiezen en kleurlingen betaalden het

—7—

alleen, als zij eigendommen hadden. (N. 1789).

Onder het bestuur van gouverneur *Jonathan van Beuningen* zijn deze twee laatste belastingen waarschijnlijk de eenige geweest, die op het eiland bestonden. Het invoerecht op vruchten van de Spaansche kust (waaronder gerekend werden koffie, cacao en tabak) werd afgeschaft op verzoek van eenige ingezetenen, die in hun verzoek uiteenzetten dat de heer Eck, die een uitgebreide negotie deed, niet in verhouding in de lasten van het land deelde. (R. & S 1727). Toen was reeds het invoerrecht op Hollandsche goederen afgeschaft, omdat er zoo goed als geen goederen uit Holland ingevoerd werden. (R. & S. 1727). Daar het nu niet waarschijnlijk is dat iemand, die een

—8—

uitgebreiden handel deed en tevens grondeigenaar was, (R. & S. 1727) niet naar verhouding van zijn inkomsten zou bijgebracht hebben in de belastingen van het eiland, indien deze van verschillenden aard geweest waren, — als b. v. in — en uitvoerrechten, belasting op eigendommen en schepen, overdracht van onroerende goederen, enz. — mag men wel veronderstellen, dat zulke belastingen niet bestonden, vooral als men er in de archieven nooit melding van gemaakt vindt, zoo als hier het geval is.

ingenomenheid op de plaats van het feuilleton aan onze Lezers aanbieden.

In eenige achtereenvolgende nummers zal deze merkwaardige studie worden voortgezet.

— De Agenten alhier van de Hamburg-Amerikaansche Paketvaart de weld. Heeren Edwards Henriquez & Co. vieren heden het Vijfentwintig-jarig feest van de aankomst op ons Eiland der eerste boothunner lijn. Naar wij in de *Cur. Cour.* lezen, was die eerste boot de *Bavaria*, kapitein Stahl en kwam zij alhier 25 April 1871 aan. Onafgebroken heeft deze stoomvaartlijn sedert dien tijd de vaart op Curaçao volgehouden.

Zoo geschiede het nog vele voorspoedige jaren!

— Jl. Zondag arriveerde hier uit Havana de *Legaspi*, een Spaansch transportschip. Donderdagnamiddag vertrok deze met twee stukken bewapende bodem naar Cayenne. Vergezeld van den vice-Consul van Spanje, legde de commandant Estrada bij den Gouverneur der kolonie een bezoek af.

De gedistingeerde schrijver, die in *La Verdad* op zulk een hoog beschaafden toon over *El Cable Francés* het woord voerde, levert in nummer 6 van hetzelfde blad, weder zulk een schitterende proeve van zijn bewonderenswaardig talent om dóór en dóór fatsoenlijk te schrijven, dat hetgeen wij vóór veertien dagen van hem aanhaalden, indien het mogelijk was, overtroffen zou zijn.

Ruischend gekraak van mollige tapijten, opwekkende geuren van uitgezochte parfumerieën, kortom al de bekoorlijke eigenaardigheden der verblijfplaatsen van den goeden toon, zullen den Lezers van *La Verdad* in de gedachte zijn gekomen bij de kennisneming van dit gesoigneerde artikel.

Voorwaar, het is een roerend gezicht de blanke en fijne vingeren van zulk een schrijver het evangelieboek te zien doorbladeren om zijn opgetogen Lezers met een tekst te verrassen! Daarbij is van beduimeling geen sprake!

Hoe jammer, dat deze weldadige indruk eenigszins gestoord wordt, door de verwijzing naar een artikel in den Amigoe *„intitulado 20 di September"* dat nergens te vinden is!

Maar wie zou op zulk een geringe tekortkoming acht geven, waar de welluidendheid van het Spaansch wordt opgeofferd aan den eeredienst der goede vormen, die zoo schitterend tot hun recht komen, als den *Amigoe* de vleiende benamingen van *censor, corrector, director, profesor enfin todos los ores* met hoffelijk handgebaar worden toegezwaaid?

Inderdaad, Curaçao moet toornen tegen onze courant, dat deze door nauwgezette overname van het vorige stuk, den galanten schrijver de gelegenheid benomen heeft, aan dat schoone viertal namen uit pure beschaafdheid nog een vijfde: *„falsificador"* toe te voegen, en aldus de opinie over de beschaafdheid van ons eiland alweêr te verhoogen!

Maar met welk een benijdenswaardige fijnheid van gevoel weet hij dit verlies te herstellen, waar hij zegt: „Pero.... c'est le ton qui fait la musique!

Hombre, para qué nos endilgáis ese francés? ¿ Para qué tengamos conocimiento de que sabéis ó habéis aprendido el idioma? Bueno, yá estamos al corriente. ¿ Y qué más?...

Den schitterendsten zege echter behaalt de gevierde solonschrijver, waar hij in het door ons aangehaalde stuk van *La Verdad* nummer 6, den goeden toon herstelt door het schrappen van het simpele woordeken: „no." A tout seigneur tout honneur!

Wij erkennen nederig, dat zulke doorslaande bewijzen van vergevorderde beschaafdheid wel in staat zijn ons te overtuigen dat de *Amigoe* tot de *„trasnochado(s) critico"(s)* moet gerekend worden en, in onze schulp gekropen, benijden wij in eerbiedige stilte den redacteur van *La Verdad*, die, na zijn bekomst te hebben van het achtenswaardig gezelschap *„luchadores infatigables,"* waarvan hij een tijd lang deel uitmaakte, het zeldzame geluk heeft gehad, vereerd te worden met de vriendschap van dezen vredelievenden en beminnelijken man van goede manieren.

— Aan de Piscadera-baai is Maandag het lijk gevonden van *M. J. H. Bovy*, vroeger soldaat bij het garnizoen en later graveur van beroep. De overledene in België geboren, was bijna 68 jaar oud.

Cur. Cour.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Francesco Custode, Rocelina Escobal, Ludwig Jacobsen, A. Z. Jesurun, Ernestina Beles, D. M. Jesurun Jr. J. Torres y Cia, Jose Andres Tomas, Francisco Gaudens, Henriette Pinedo, Silvania Censi, José la R. Marques, M. A. Verhelst (aang.)

Niet voor verzending vaatbaar: D. A. de Lima & Co.—New York, Corneille H. Jonckheer—Otrabanda, Daniel Jesurun, Emma A. de Lima, Ismael Enrique Arciniegas—Caracas, W. H. Jolley—Maracaibo, Ephraim Curiel—Coro, Aurelio Mútis—Cúcuta, ó B/manga, Mercedes y Cleomira Briceños—Rubio, Emilio Fernandez—San Cristobal, Cipriano Castro—Cúcuta, Alfonso Bazo—San Cristobal.

BUITENLAND.

Rome.— Maandag 25 Maart was het feest in het paleis Massimo; het was de verjaardag van het wonder van den H. Philippus Neri, die den 16 Maart 1583 den jongen Prins Paul Massimo tot het leven terug riep. De bewoners der omliggende dichtbevolkte wijken begaven zich naar het paleis, waarvan het voorhof, de binnenplaats en de trap bezaaid waren met myrte-takken en bloemen. Er werd een bezoek gebracht aan de kapel van den H. Philippus Neri, op de tweede verdieping, waar het wonder heeft plaats gehad, en waar kostbare reliquieën en andere voorwerpen, welke bij die gelegenheid waren tentoongesteld ieders aandacht boeiden. De Kardinalen Machi en Svampa droegen de H. Mis op in de mirakelkamer, die tot kapel is ingericht. Mgr. Casali del Drago, Patriarch van Constantinopel, Mgr. de Pauw, Mgr. Stanley, pater Massimo S. J., een afstammeling van het wonderdadig genezen kind en verschillende andere geestelijken van Rome kwamen er eveneens de H. Mis lezen. In den namiddag had er een plechtige H. Dienst plaats onder leiding van Mgr. Cataldo Caprara, kanunnik van Lateranen. De groote toeloop van het Romeinsche volk en zijn bijzondere gehechtheid aan zijn oude, godsdienstige overleveringen zijn een treffend bewijs van den godsdienstzin der echte Romeinen.

Italie.— In strijd met vorige berichten wordt thans gemeld, dat Negus Menelik van Abessinie van de Italianen 25 millioen lire oorlogskostenvergoeding eischt, uit te betalen in goud. Generaal Baldighera heeft dien eisch overgebracht en in een door Koning Humbert gepresideerden Ministerraad is er over beraadslaagd. Besloten zou wezen den eisch af te wijzen.

— De Senaat heeft nu op zijn beurt de crediet-aanvrage der Regeering ten behoeve van Afrika en ten bedrage van 140 millioen lire in behandeling genomen. Minister-President Di Rudini verklaarde in den loop van het debat, dat de Regeering met kracht het goed recht van den eigendom en de begrippen van familie zou verdedigen tegen de omwentelingspartijen.

—Bij de voortgezette beraadslaging in den Senaat, over het nieuwe crediet (van 140 millioen) voor Afrika, heeft de Minister van Financiën verklaard, dat in deze som begrepen zijn de 20 millioen, reeds aan het vorig Ministerie bewilligd. Hij verdigde den maatregel om de schuldbrieven uitsluitend verhandelbaar te verklaren binnenslands. De uitgiftebepalingen zullen overigens zoo glad mogelijk wezen. Minister Blanc verklaarde, dat met Engeland wel is waar geen verbond was gesloten, maar het samengaan met deze Mogendheid in Afrika toch een voldongen feit was. Toen er sprake was van de ontruiming van Kassala is de overeenkomst van belangen der beide Mogendheden in deze streken duidelijk aan het licht gekomen. Die belangen kunnen niet meer afzonderlijk worden beschouwd, en de staat van zaken aan den Boven-Nijl is iets, waarbij alle aan de Middellandsche Zee gelegen Staten belang hebben. De gemeenschap van belangen op defensief gebied tusschen Engeland en Italië is nauw verbonden met de veiligheid van Italië als maritieme Mogendheid in de Middellandsche Zee, en het is duidelijk, dat Italië hierdoor eene krachtige verbinding is geworden tusschen Engeland en het Drievoudig Verbond. Op dezen dubbelen grondslag is de buitenlandsche veiligheid van Italië voortaan gevestigd, en zulks kan niet anders dan vreedzame instemming der andere Mogendheden ten gevolge hebben. Het einde is geweest, dat aan het Ministerie een votum van vertrouwen is geschonken en dat het crediet is bewilligd, doch slechts met de uiterst schamele meerderheid van 3 stemmen, 109 tegen 106.

— Keizer Wilhelm is met de Keizerin en de beide oudste Prinsen te Genua aangekomen en aldaar door den Hertog van Genua en de overheid ontvangen. Eene talrijke volksmenigte juichte hem vol geestdrift toe, toen zij door de stad reden, om zich naar het jacht „Hohenzollern" te begeven. De „Hohenzollern," met het Duitsche keizerpaar aan boord, is uit Genua naar Napels vertrokken. Bij de afvaart riep keizer Wilhelm, op de commandobrug staande: „Viva il Re!" waarop de menigte met geestdrift antwoordde: „Viva Imperadore!"

— Uit Massowah is bericht ontvangen, dat steeds meer Italiaansche soldaten inkomen, die aan de slachting bij Adowa zijn ontsnapt.

— Het wordt, nu weer tegengesproken, dat Negus Mennelik eene oorlogsschadevergoeding eischt. Aan Generaal Baldighera zijn door het Ministerie afdoende eind-instructies gezonden, met betrekking tot het sluiten van den vrede.

— In de Aula magna van het collegio Romano heeft, in tegenwoordigheid van de Koningin, de criminalist baron Gurofalo een treurige beschrijving gegeven van de misdadigheid in Italië. Het aantal moorden per jaar bedraagt 4000, dat is naar evenredigheid 10 maal meer dan in Frankrijk en 35 maal meer dan in Denemarken. Hij wijt dit aan de heerschende begrippen omtrent het geoorloofde der vendetta (wraakneming), aan het wantrouwen in de rechtspraak, aan het onvoldoende— en zoo het gegeven wordt, te materialistische — onderwijs en aan de ellende, die de misdaad aankweekt en aan het leven van anderen, gelijk aan het eigen leven, weinig waarde doet hechten. In dit alles wil hij verbetering ingevoerd zien, vooral in de rechtspraak, die geen rekening mag houden met „misdaden uit hartstocht." Misschien, meent hij, is van wederinvoering van de doodstraf heil te verwachten. De Koningin feliciteerde den man, die zoo moedig en met zooveel oprechte vaderlandsliefde de kwalen van haar Koninkrijk aanwees.

— De Romeinsche correspondent van het *Berliner Tageblatt* seint:

In den Italiaanschen Senaat heerscht groote beweging, daar Di Rudini verklaard heeft de documenten betreffende den Afrikaanschen veldtocht niet in het ministerie te hebben gevonden. Naar men beweert, moeten de stukken zich in handen van Crispi bevinden.

—In de laatste dagen worden door de liberale pers weer allerlei berichten verspreid, volgens welke de Paus zwak, ziekelijk enz. zou zijn. Dat is onjuist. De lijfarts van Z. H., dr. Lapponi, verklaart dat, Leo XIII in zijn 87ste levensjaar zoo gezond is, als maar gewenscht kan worden. Wat de zoogezegde slapeloosheid en het gebrek aan eetlust betreft, de Paus heeft nooit veel geslapen en nooit veel gegeten. Lichamelijk zoowel als geestelijk is de Paus volkomen frisch, en het beste bewijs daarvoor zijn de audienties, die hij geregeld geeft, en de gewone regeeringswerkzaamheden die hij verricht.

De keizerlijke familie van Duitschland is Woensdagavond 25 Maart te Napels aangekomen. De haven was met Duitsche en Italiaansche vlaggen versierd, en eene aanzienlijke menigte was op de been. De keizerlijke familie zou er tot den volgenden Dinsdag blijven, waarna ze de reis voortzet naar Sicilië, en dan terug naar Venetië en Weenen.

Frankrijk. — Voor het Fransche ministerie begint het er kwaad uit te zien. De oogen gaan eindelijk open, en vele anti-clericale afgevaardigden weigeren, zich nog langer op sleeptouw te laten nemen door de Loge.

Het heeft maar zeven stemmen gescheeld, of het kabinet-Bourgeois ware reeds getuimeld. Zijne meerderheid is geslonken, zijn prestige gedaald; wat in de Kamerzitting van 24 Maart gebeurde schijnt het voorspel van zijn val.

Het zoo gehate ontwerp der inkomstenbelasting was aan de orde.

De heer Cochery, president der begrootings-commissie, zeide, dat het ontwerp der regeering in strijd is met de groote beginselen der republiek; de aanneming ervan zou een reactionaire beweging doen ontstaan.

De radicaal Guillemet stelde een motie voor, waarin verlangd werd, dat de commissie en de regeering in overleg zouden treden over een plan tot belasting op het zuivere inkomen en niet op het globale inkomen.

Bourgeois verklaarde, dat hij in het aannemen dezer motie een votum van afkeuring zou zien. De motie werd toen verworpen met 288 tegen 272 stemmen.

De algemeene beschouwingen werden gesloten.

De radicaal Dron stelde de volgende motie voor:

„De Kamer, vertrouwen stellende in de regeering en vastbesloten om, in plaats van het personeel en het mobilair en de belasting op deuren en vensters, een algemeene inkomstenbelasting in te voeren met trapsgewijze ontheffingen voor laagaangeslagenen, laat het aan de budget-commissie over om in overleg met de regeering daartoe de middelen te zoeken."

Het eerste gedeelte dezer motie werd aangenomen met 297 tegen 249 stemmen, op het tweede gedeelte werden verschillende amendementen voorgesteld, o. a. een door den radicaal Pourquery de Boisserin.

Bourgeois aanvaardde dit laatste en stelde alweer de kwestie van vertrouwen. (*Levendige agitatie*).

Het amendement-Pourquéry werd aangenomen met 283 tegen 276 stemmen.

Het laatste gedeelte der motie-Dron werd met opsteken der handen aangenomen, en de geheele motie vervolgens met 286 tegen 270 stemmen.

De regeering stelde daarna voor, dat de Kamer vacantie zou nemen, denkelijk hopende inmiddels tijd te vinden om de twijfelachtige afgevaardigden afzonderlijk te bewerken. De Kamer weigerde echter en besloot, den volgenden Maandag weer bijeen te komen.

De beraadslaging was zeer verward. Tweemaal heeft de hamer de sluiting van het debat uitgesproken, drie-, viermaal heeft de regeering de kwestie van vertrouwen gesteld, vijfmaal is er een publieke stemming geweest, en iederen keer bestond er aanleiding om over te gaan tot een tweede telling der briefjes.

— Pastoor Jacquart, te Framengrie, had gezegd, dat Felix Faure, in zijne hoedanigheid van vrijmetselaar, een vijand der Kerk is.

De pastoor had volkomen gelijk, maar dat belette niet, dat de regeering hem uit wraakzucht zijn tractement heeft ingehouden.

Dat is de „vrijheid van opinie" in de verlichte republiek.

Rosenthal, de oud-redacteur van het Buitenland in de *Figaro*, beklaagd wegens afpersing in de zaak Lebaudy e. a., is vrijgesproken. Aan de *Figaro* wil men, hem echter niet terugnemen, zoodat de man, die

vroeger een inkomen had van 60.000 frs., nu op straat staat.

Natuurlijk is ook Dupas, de inspecteur van politie, die van het vorig ministerie in last had, Arton te achtervolgen en *niet* te arresteeren, vrijgesproken. En het optreden van het tegenwoordig kabinet tegen de knoeierijen!

Duitschland. — Den 21 Maart was het 25 jaar geleden dat voor het eerst de Duitsche Rijksdag vergaderde, en Vrijdag daarop vierde ook de Centrumsfractie van den Duitschen Rijksdag, die op den vooravond van de eerste Rijksdag-zitting geconstitueerd werd, haar zilveren jubilé. Het Centrum der Pruisische Kamer was reeds in Nov 1870 gesticht en had Jan 71 zijn eerste verkiezingsmanifest uitgevaardigd, tevens den wensch uitende dat ook de Katholieke kandidaten van Zuid-Duitschland het Programma van dat Manifest zouden aanvaarden, opdat dan ook in den Rijksdag terstond een Centrumsfractie zou kunnen gesticht worden. Savigny stond aan het hoofd van die beweging, maar onder de Katholieke leiders bestond nog veel bezorgdheid omtrent het welslagen der stoute poging. De groote Mallinckrodt b. v. verklaarde ronduit aan Savigny: „Je krijgt de Zuid-Duitschers nooit met ons onder één hoed!" En toch bleken het Centrumsprogram en de eensgezindheid der Katholieken sterker dan alle nationale of particularistische wedijver. Op den avond van 20 Maart vereenigden zich reeds 67 afgevaardigden van den Rijksdag tot een nieuwe Centrumsfractie en wel op een drievoudig Program dat nog steeds, bij alle wisseling der tijden, onveranderd van kracht is gebleven. Onder de leuze: „Justitia fundamentum regnorum," werd bepaald: a. het fœderatief karakter van het Duitsche Rijk als Bondsstaat; b. de bevordering van grondwettig gewaarborgde burgerlijke en godsdienstige vrijheid en handhaving van de rechten der godsdienstige vereenigingen of congregatiën; c. toetsing van alle in den Rijksdag voorkomende quaestiën aan deze beginselen in fractie-vergadering, doch met volle vrijheid der afzonderlijke Centrumsleden om al dan niet overeenkomstig het in de fractie aangenomen meerderheidsbesluit te stemmen. Aan de spits van deze uitgelezen schaar van voortreffelijke Katholieke mannen van Noord en Zuid stonden een Von Ketteler, Mallinckrodt, een Savigny, de Reichenspergers en Windthorst, met de literatoren Jörg, Weber en Lindemann, de edellieden Löwenstein, Von Loë, Schorlemer, Franckenstein, Bissingen, Ballestrem, Heereman enz.; voorts de gunstig bekende figuren van de voorafgaande jaarlijksche Katholiekendagen, als Moufang, Lingens, Lieber, Krebs, Westermayer, Busz, Schaeffer, Müller, Lindan enz. Zij vormden de phalanx, die straks in den door Bismarck roekeloos begonnen „Culturkampf" de bewondering der geheele wereld zou afdwingen en zelfs den ijzeren Kanselier moedeloos zou doen uitroepen: „Het Centrum is een onverwinbare toren!" Van den begin af had hij trouwens den ernst dezer mannen doorzien en daarom getracht hen door den H. Stoel te doen desavoueeren, waartoe hij een door valsche diplomatieke voorstelling uitgelokten uitroep van Kardinaal Antonelli gebruikte: „da vero, mi pare un poco presto, poco prudente!" Maar als die poging mislukte en het Centrum de openlijke waardeering van den H. Stoel ontving, veranderde ook Bismarck snel van tactiek en noemde het „reichsfeindlich, staatsgefährlich" niet alleen, maar ook „vaterlandlos!"....Doch de storm ging voorbij, de „Culturkampf" mislukte Bismarck-zelf viel, en het Centrum — bleef!

Afrika. — Ten noorden van de Transvaal ligt het groote Matabeleland, dat bekend is door den strijd van zijnen negerkoning Cetewayo tegen de Engelschen. Tegenwoordig maakt het deel uit van het Britsche koloniaal gebied in Zuid-Afrika. Thans wordt bericht, dat de Matabeles tegen de Engelschen zijn opgestaan en een aantal hunner vermoord hebben, waaronder den regeeringscomissaris Benttey. De blanken zoeken een schuilplaats in de hoofdstad Buluwayo.

Troepjes Engelsche kolonisten vereenigen zich tot vrijwilligers-compagnieën en trekken, gewapend met de moordadige draagbare Maximkannonetjes, tegen de negers op.

ADVERTENTIES

BUSQUEMOS LA VERDADERA CAUSA

DURANTE el escesivo frio del último invierno, se encontraron en Londres muchas personas muertas en sus propias casas. No habia misterio alguno respecto á ninguno de los casos. Sin alimento, sin fuego. Esto esplicaba la triste historia. El enemigo que les habia quitado la vida, era la *Pobreza*, el único malhechor que no está al alcance de la policia y de los jueces. Si estos rigidos cadáveres hubieran sido los de gente rica y de posición, cuanta no hubiera sido la excitación, que de moverse y correr la policia secreta; que de extensas columnas en los periódicos comentando tales casos; que avalancha de preguntas y teorías de todas partes, pues siempre la *causa desconocida* levanta y despierta el interés y la investigación. Sin embargo, cuan trivial es el caso de algunas personas muertas de hambre y de frio, aunque en si sea muy triste, comparado con el problema, de las *causas desconocidas* de las *enfermedades*, lo cual barre diariamente multitudes de la raza humana en todas las estaciones. Véase un ejemplo:

"Por espacio de cuatro años," dice un corresponsal, "habia sufrido grandes dolores en el estómago, en la cabeza, en los miembros todos y, más ó menos en cada parte de mi cuerpo. Perdí el apetito, y si tomaba alimento, no era ni por deseo, ni por gana, sino por la necesidad de tener que hacerlo asi. Tenia un gusto desagradable en la boca, y despues de comer sufria languidez, pesadez en el pecho y gran acedia en el estómago. Un fluido agrio me subia algunas veces á la garganta, con una sensación acre y ardorosa.

"Asi pues, como es de inferir, tomaba el menor alimento posible, por lo que inevitablemente me puse débil y nervioso, á causa de la falta de alimento. Mi condición era muy complicada y alarmante. Si comía, el alimento me castigaba, como si el comer fuera una ofensa contra la naturaleza. Si *no* comía, caia en la debilidad y con los dolores, como si la dieta fuese una equivocación y crimen.

"Y lo que más aumentaba mental, era mi imposibilida cer cual podra ser la *naturaleza y causa* de mi enfermedad. Estando pues ignorante de este punto vital, todos mis esfuerzos para conseguir alivio y curación, eran por consecuencia, esperimentos, hechos solamente á ciegas. Me seria imposible aunque á ello me viera obligado, espresar con palabras cuanto he sufrido.

"Hice uso de muchas medicinas sin ningun buen resultado, hasta habiendo descrito mi estado á Juan Villaral, empleado en la muy conocida droguería de Don José Rodriguez de esta localidad, dicho señor me recomendó, afortunadamente, que tomará el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Compré una botella inmediatamente y despues usé tres mas, teniendo el gran gusto de decir que su resultado fué notabilísimo. Bajo la influencia de este medicina (la cual merece indudablemente llamarse "*curativa*") los sintomas disminuyeron rápidamente y en poco tiempo mi enfermedad desapareció por completo, llevandose consigo, una tos muy pertinaz que me habia molestado desde que era niño. Hoy soy uno de los más activos defensores del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y agradezco mucho á Vd. el haberlo introducido en España.

"También he aprendido por medio de la publicación que Vd. hace, que mi verdadera fermentación era indigestión ó dispepsia, y que varios dolores, fuera de los del estómago, eran producidos por la enfermedad de la comida en aquel órgano. Esta información, que resuelve el misterio que envuelve á tantas enfermedades dolorosas, será indudablemente de gran valor al público en general. (Firmado) Pedro Muñoz Rodriguez. Belmez, Enero 20 de 1895.

Solo tenemos que añadir, que el señor Rodriguez tiene razón en adoptar la teoría de su enfermedad esplicada en el pequeño tomo, cuyas copias enviamos gratis á cuantos las piden. Al curar esta prevalente enfermedad el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, no solo hace desaparecer los sufrimientos, sino que tiende tambien (poniendo á las gentes en disposicion de trabajar) á reducir la pobreza misma, entre aquellos que necesitan trabajar para hacerse de alimentos y de fuego en el hogar. (1)

Bekendmaking

De publieke verkoop van ZILVEREN en GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juni t/m 31 December 1893, onder N°. 5278 C t/m N°. 9381 C, zal plaats hebben op Donderdag den 7 Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 22 April 1896.

De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Bendementoe di PREENDANAN koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juni té 31 di December 1893 bao di N°. 5278 C té N°. 9381 C lo toema lugá dia Juebes 7 Mei i dianan koe ta sigui.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 22 di April 1896.

President,
M. P. CURIEL.

TE KOOP

bij J. S. Scheidelaar,

Breedestraat, Overzijde.

Vaatjes loodwit in olie en andere Holl. verfwaren, 1ste qualiteit Spaansch- en Friesch groen, Holl. lijnolie, raapolie, Hubbuck's zinkwit en Hubbuck's lijnolie, bollenblauw, etc, Plaatijzer, zink, blik, dik rood bladkoper, Pompen en daarvoor dienende vertinde buizen, mokers, keggen, bancatin, kopersoldeer, koperen regenbakskranen, bankschroeven, maten, voor natte en droge waren, koperen en ijzeren gewichten, draadnagels, etc., echte Cooymans-likeuren en elixer, zwarte thee, cocoszeep. Eau-de-Cologne, witte en gekleurde bloemen. Holl. Flanel, papier met enveloppen, schoolschriften, kroonpennen, griffels, Kerkwierook, boekjes goud, lampenpitten, spiegelkoord, etc., etc.

Curaçao, 17 Januari 1896.

SIGAR

"LA BELLA VENEZOLANA."

SOLAMENTE DI HAJA CERCA

J.S. SCHEIDELAAR

CAJA GRANDI—OTROBANDA

E sigarnan di es marca aki ariba ta trahá coe di mas grandi cuidao di masjar bon calidad di tabaco; nan tin un gustoe agradabel, i nan lo ta bendé pa prijs masjar barata di f 1,75 pa caha di 50 sigar.

Bin cumpra anto e sigarnan

—"La bella Venezolana"—

pa combenci boso di nan bon calidad.

Curaçao, 7 Marzo 1896.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas	Venezuela	Philadelpha	Caracas	Venezuela	Philadelpha
Vertrekt van NEW YORK....	April 4	April 15	April 25	Mei 5	Mei 14	Me
Komt aan te CURAÇAO	„ 10	„ 21	Mei 1	„ 11	„ 20	„
Vertrekt van „	„ 11	„ 22	„ 2	„ 12	„ 21	„
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 12	„ 23	„ 3	„ 13	„ 22	„
Vertrekt van „	„ 13	„ 24	„ 4	„ 14	„ 23	Juni 1
Komt aan te LA GUAYRA..	„ 14	„ 25	„ 5	„ 15	„ 24	„
Vertrekt van „ ..	„ 17	„ 28	„ 8	„ 18	„ 27	„
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 18	„ 29	„ 9	„ 19	„ 28	„
Vertrekt van „	„ 18	„ 29	„ 9	„ 19	„ 28	„
Komt aan te CURAÇAO	„ 19	„ 30	„ 10	„ 20	„ 29	„
Vertrekt van „	„ 21	Mei 1	„ 11	„ 20	„ 30	„
Komt LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„ 22	„ 2	„ 12	„ 21	„ 31	„ 1
Komt aan te NEW-YORK....	„ 28	„ 8	„ 18	„ 27	Juni 6	„ 1

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April 11	April 22	Mei 2	Mei 12	Mei 21	Mei
Komt aan te MARACAIBO....	„ 12	„ 23	„ 3	„ 13	„ 22	„
Vertrekt van „	„ 18	„ 28	„ 8	„ 17	„ 27	Juni
Komt aan te CURAÇAO......	„ 19	„ 29	„ 9	„ 18	„ 28	„

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.